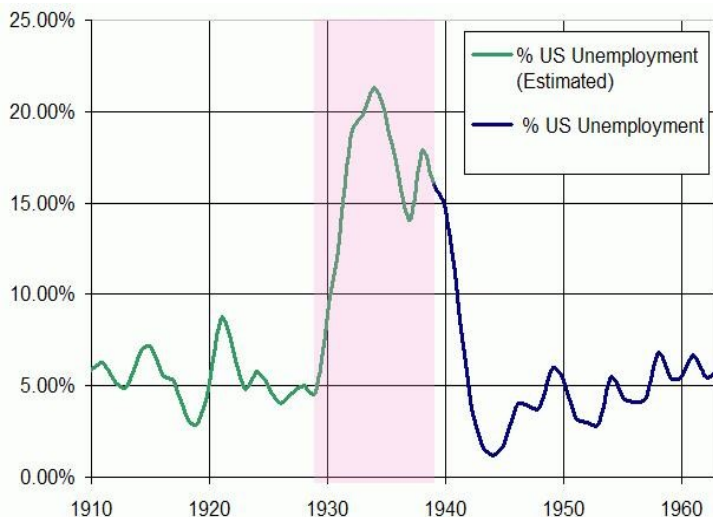

Mūsų laukia nauja 41-ųjų birželio 22 -ji. [I-a dalis]

Tęsiant [šią temą](#). Kas yra didelis karas didelei, bet išsikovęusiai ekonomikai? Maždaug tas pat, kas arklinė viagros dozė senstančiam lovelasui. Būtent karas duoda didžiausią stimulą ekonomikos vystymui, stimuliuoja mokslinį-techninį progresą. Karas – tai efektyviausias instrumentas perskirstant turtus, resursus, o pasaulinis karas – turtų perdalijimo instrumentas planetos mastu.

Prieš Pirmą pasaulinį karą europietišku šalių aukso atsargos buvo beveik dvigubai didesnės, nei JAV aukso atsargos. Sekančio didelio karo pradžia lyginamasis JAV aukso atsargų svoris buvo jau 56% pasaulinio kiekio (13 tūkst. tonų), o europietišku šalių dalis sumažėjo iki 37%. 1949 m. karų išdraskytos Vakarų Europos šalys turėjo jau tik 15% pasaulio aukso atsargų, tuo tarpu kai JAV, sukoncentravo savo saugyklose 70% pasaulio geltonojo metalo atsargų – 21,8 tūkst. tonų! Tai tikrai ne pagrindinis Amerikos ekonomikos prizas šiame kare, tačiau tai pakankamai iškalbinga jos pasiekimų iliustracija. O štai taikos metu auksas iš JAV pradėjo „bėgti“. - 1982 m. jo teliko viso 8,2 tūkst. tonų, o dabar dar truputį mažiau. Palyginimui: Rusija dabar turi tik 0,7 tūkst. tonos aukso, tuo metu, kai 1985 m. SSSR aukso atsargos siekė 2,4 tūkst. tonų. Bet SSSR, kaip žinoma pralaimėjo Šaltąjį karą ir 90% sovietinio aukso teko nugalėtojui. Bet nežiūrint į tai, JAV aukso rezervai ir toliau mažėja.

1929 m. JAV ekonomika įgriuvo į komatozinę būseną – prasidėjo 1929-1939 m.

Didžioji depresija. Ir ją išgydė tik karas. Ypač nuodugniai gerybinį karo poveikį amerikiečių ekonomikai parodo grafikas, rodantis nedarbo lygį. Kaip matome iki rekordiškai žemų padalų jis krito tik dviejų pasaulinių karų periodais. Nedarbo pikas - 24,9% buvo 1932 m. Bet oficiali statistika pakankamai gudrauja, todėl, kad neįskaito užimtumo tų, kas oficialiai turėjo darbą. Pilnas užimtumas pas darbininkus 1932 m. siekė viso tik

10%, o likusieji buvo užimti tik dalinai ir gaudavo atitinkamai tik „dalį“ atlyginimo. Buki liberastikai kažkodėl šventai tikėjo, kad Didžiąją depresiją nugalėjo Ruzveltas su savo antikrizine programa pavadinta „Naujas kursas“. Ne, tai visiškai ne taip. Sušvelnino pasekmes, sulėtino slydimą į bedugnę, bet nenugalėjo.

Pavyzdžiui, kaip Ruzvelto administracija kovojo su nedarbu? Daugiau 10 milijonų amerikiečių (įskaitant ir nuteistuosius) praėjo per amerikietiškąjį GULAGĄ, kuris buvo vadinamas viešųjų darbų Administracija (PWA) ir buvo pavaldus vidaus reikalų ministerijai. PWA kaliniai buvo verčiami dirbti sunkiausius darbus – kanalų

statyboje, tiltų, kelių, užtvankų, maliarinių pelkių melioracijoje ir t.t. Išradingas demokratinis humanizmas PWA pasiekdavo visus savo kraštutinumus. Pavyzdžiui, jaunimas būdavo uždaromas į lagerius jauniems bedarbiams, kur garantuotas atlyginimas siekė 30 dolerių. Bet va į rankas jie gaudavo viso tik 5 dolerius – likusius pinigus išskaičiuodavo už „gyvenamą plotą“, „maistą“ ir apsaugą.

Sovietiniuose lageriuose buvo laikomi tik nuteisti laisvės atėmimu, tačiau skirtingai nuo amerikiečių „zekų“, jų darbas buvo apmokamas ir išskaičiuojami pinigai už išlaikymą ir apsaugą sakysim pas kalinius-šachtininkus sudarė apie 20%-25%. Lyginant su 87% amerikiečių jaunimo lagerių kaliniais., kuriuos laikė už spygliuotos vielos net ne už nusikaltimus, o profilaktiniais tikslais - kad pas alkanus bedarbius nebūtų galimybės užsiimti kriminalu. Kur buvo didesnis mirtingumas – GULAGE ar PWA negalima pasakyti, todėl, kad amerikietiška mirčių statistika neskelbiama. Viso tiesioginiai demografiniai Amerikos nuostoliai , kaip Didžiosios depresijos pasekmė vertinami nuo 3 iki 7 mln. žmonių ir nesunku įsivaizduoti, kad mirtingumas PWA buvo kelis kartus didesnis, nei laisvėje.

Kieno sąskaita buvo išlaikomas amerikietiškas GULAGAS? Likusių amerikiečių sąskaita. Pradžioje Ruzvelto administracija prievartiniu būdu pakeitė amerikiečiams visą auksą, išskyrus vestuvinius žiedus, į popierinius dolerius, po ko doleris buvo tuoju pat devaluotas 41%, kas kolosaliai papildė biudžetą. Vėl kyla analogijos su SSSR. Ten pinigų „perteklius“ pas gyventojus, industrializacijai ir pokario ekonomikos atstatymui buvo imamas per savanoriškas-priverstines paskolas, bet vėliau šios paskolos buvo gražinamos, netgi su procentais, jei galima procentais laikyti vartojimo prekių kainų mažėjimą. O štai amerikiečiai savo vyriausybei suteikė pagalbą neatlygintinai.

Bendrai paėmus, situacija 30 -ųjų Valstijose buvo visiškai beviltiška: nuo kritimo į bedugnę ekonomika laikėsi tik galima sakyti „užveržiant veržles“, o veržti jų amžinai neįmanoma. Protu nesuvokiama, bet BADAUJANČIOJE šalyje, kur milijonai vaikų-rachitų landžiojo po šiukšlynus, vyriausybė vertė fermerius 1933 m. gegužės 12 d. įstatymu, mažinti gamybą, mažinti sėjamų laukų plotus, mažinti gyvulių bandas. Tada buvo sunaikinta 6,5 mln kiaulių, o 10 mln. apsėtų ha. buvo aparta kartu su derliumi vien todėl, kad išlaikyti aukštas maisto produktų kainas. Kviečius pradžioje degino aukštakrosnėse, bet vėliau buvo nuspręsta, kad tai netikslinga - juk krenta anglies paklausa, ir grūdus pradėjo skandinti vandenyne. Štai jis – tikrasis kapitalizmas visame savo gražume: tegu papildomos burnos miršta iš bado, kad tik nesumažėtų agrarinių oligarchų pelnai. Na ką liberastai, kaip jums ši ekonominio Ruzvelto genijaus pusė? Štai kad jums, bukapročiams, papulti į to meto amerikiečių inteligentų vietą - jūs iš alkio greitai kitą giesmę užgiedotumėte.

Apie tai, kiek gilus pesimizmas tvyrojo visuomenėje, galima spręsti pagal vieną žinomą faktą: kada Amerikos prekybos organizacija 1933 m. patalpino laikraštyje skelbimą apie kvalifikuotų specialistų atranką darbui SSSR, buvo paduota daugiau

nei 100 tūkstančių paraiškų. Išsilavinę žmonės buvo pasiruošę dingti iš „geriausios pasaulio šalies“ į „stalininį konclagerį“, dirbti už nedidelius to meto sovietinius atlyginimus, ir gyventi bendrabučiuose, ir komunaliniuose butuose. Na taip, gyventi apskritai lauke ir nudvėsti iš bado jiems patiko dar mažiau. Amerika, tegu ir sulėtėjusiais 30-ųjų viduryje tempais, bet riedėjo į bedugnę. Tereikėjo tik vyriausybei 1937 m. sumažinti dvigubai išaugusias biudžeto išlaidas, kad „subalansuoti biudžetą“ (tai būtent tai, ką šiandien ES siūlo padaryti Graikijai ir Ispanijai), kai šalį užklojo nauja krizės banga.

Vidiniai kovos su recesija rezervai buvo išsemti, o taip, kaip krizė buvo pasaulinė, tai staigus pasaulinių realizacijos rinkų susitraukimas nedavė jokių šansų atsigauti į eksportą-orientuotai amerikiečių pramonei (tais laikais Amerika buvo pasaulinė dirbtuvė, kaip šiandien Kinija). Kapitalistams labiau apsimokėjo tiesiog išmesti darbininkus į gatvę ir užkonservuoti gamybą iki geresnių laikų, nei dirbti sau į sandėlį, tai yra nuostolingai. Ir priversti kapitalą būti „socialiai atsakingu“ laisvosios rinkos sąlygomis buvo absoliučiai neįmanoma. Nuo kolapso Ameriką galėjo išsaugoti tik masinė nacionalizacija (ir tas buvo labai rimtai aptariama, ko priežastis buvo fenomenalūs 30 -ųjų metų TSRS ir Vokietijos ekonomikų pasiekimai) arba karas. Nesudėtinga atspėti, kad amerikietiškas kapitalas vienareikšmiškai „nukreipė kursą“ karo kryptimi, ir Ruzveltas, kaip stambaus kapitalo statytinis puikiai susitvarkė su pasaulinių masinių žudynių sukurstymo uždaviniu.

Aš nekartosiu jau daug kartų girdėtų tiesų apie tai, kaip amerikietiškas kapitalas (kas norite galite vadinti jį žydišku) kartu su savo jaunesniuoju britišku partneriu atvedė į valdžią Vokietijoje Hitlerį, kaip JAV beveik privertė Japoniją 1937 m. pradėti karą Kinijoje, kaip „pasaulio visuomenė“ karštai palaikė italų agresiją Afrikoje, italų-vokiečių intervenciją Ispanijoje ir t.t. Visa tai buvo Antrojo pasaulinio karo kurstymo etapai. Neverta kartoti to, kaip Amerika, lyg kortų šuleris „permetė“ visus savo partnerius – Britaniją, Japoniją, nekalbant jau apie Vokietiją. Visa tai puikiai žinoma. Aš dabar trumpai pateiksiu, kokį „gešeftą“ gavo Amerika nuo pasaulinio karo.

Karas sukuria kolosalią paklausą visoms būtinoms prekėms ir žaliavoms. Kariaujančioms pusėms reikalingi lėktuvai, automobiliai, tankai, laivai, šaudmenys ir t.t. Atitinkamai amerikiečių pramonė kartu su karo pradžia pradeda augti vis greitėjančiais tempais. Sukuriama paklausa žaliavoms, pirmiausia metalurgijos ir cheminės industrijos produkcijai, o taip pat energijos resursams – angliai ir naftai. Auga paklausa ir maisto produktams. Todėl nieko stebėtino, kad nedarbas šalyje krenta beveik iki nulio. Kapitalistai įsiaištrinę skaičiuoja viršpelnius.

Susiklosto labai įdomi situacija: taikos metu augant gamybai produkcijos kaina krenta, o karo metu atvirkščiai – viršpelniai auga todėl, kad gamintojas turi galimybę kelti kainas, kelis kartus didindamas išleidžiamos produkcijos kiekį. Gamyklos dirba trimis pamainomis ir net savai vyriausybei duodant gynybinį užsakymą kapitalistas

pareiškia: mokėkite dvigubai brangiau ir tada aš imsiuosi išpildyti šį užsakymą. O vyriausybei nėra kur dėtis – visos pramonės gamybos dirba ant galimybių ribos. Ko pasekoje, gavus iš biudžeto (tai yra mokesčių mokėtojų sąskaita) nemokamas investicijas, kapitalistai karštligiškai stato naujas gamyklas, laivų statyklas, iškonservuojami naftos gręžiniai, kurie taikos metu buvo laikomi nerentabiliais ir t.t.

O jau bankininkams karas – dvigubai auksinis laikas. Paklausa pinigams sukuriama kolosali, kaip dėl sprogstamo gamybos augimo, taip ir todėl, kad kariaujančios pusės pasiryžusios imti kreditus pačiomis plėšikiškiausiomis sąlygomis. Prie viso to, karas atveria plačiausias galimybes pasaulinių realizacijos rinkų perdalijimui. Pavyzdžiui Didžioji Britanija, kuri taip nevykusiai savo atžvilgiu įmaknojo į šį karą (britai

tikėjosi supjudyti Vokietiją ir TSRS, o patys pasipelnę iš šio karo), buvo priversta 1941 m. [Atlanto chartija](#), kuri reiškė Britanijos imperijos demontavimą ir anksčiau uždarytų rinkų atvėrimą amerikiečių kapitalui ir prekėms. Automatiškai tai reiškė viso pasaulio kolonijinės sistemos likvidavimą. [Bretton-Vudso susitarimas](#) užtvirtino galutinę dolerio pergalę prieš svarą sterlingų ir įteisino JAV kaip pasaulinį bankininką ir pasaulinę aukso saugyklą (tarp kitko, daugelis pasaulio šalių, įskaitant RF, „savanoriškai“ saugo savo aukso atsargas JAV – tai kaip ir savotiškas „gero elgesio“ užstatas)

Tai yra Amerika, kuri 30 -ųjų pabaigoje stovėjo ant bedugnės krašto, ne tik fantastiškai praturtėjo per 5 metus, bet ir performatavo visą pasaulinę ekonomiką, išskyrus tarybinę, pagal savo iškarpas. Kyla klausimas, kam tada jankiams reikėjo patiems lįsti į karą ir dar tokiu keistu būdu – priverčiant Japoniją užpulti save? Kaip žinoma, amerikiečių vyriausybė sąmoningai provokavo Japoniją užpuolimui ir nesiėmė jokių priemonių net žinodama tikslią [Perl-Harboro](#) atakos datą. Likimo ironija – amerikiečiai sužinojo apie tai net anksčiau už japonų pasiuntinį Vašingtone, nes „nulaužė“ japonišką šifrą skaitė visą diplomatinės atstovybės susirašinėjamą su Tokiju.

Taip, JAV izoliacionistai turėjo labai stiprias pozicijas, kurie pareiškėdavo: atseit, tegu kariauja visas pasaulis, ir tegu jis kariauja kuo ilgiau, o mes darysime „biznį“, patys likdami šone. Mes nenorime, kad mūsų jaunuoliai mirtų šiame svetimame mums kare, juk Amerikos niekas negali užpulti net hipotetiškai. Iš vienos pusės ši pozicija atrodo tikslinga, tačiau tik iš pirmo žvilgsnio. Juk pasaulio perdalijimą vykdo nugalėtojas, o jei JAV nedalyvauja kare tiesiogiai, tai reiškia, kad savo valios pasauliui amerikiečių kapitalas primesti negali. Be Amerikos dalyvavimo kare

Paryžių apie 1946 metus būtų išvadavusi Raudonoji armija, po to „užsukusi už kampo“ iki Madrido, kad atsiskaityti su Franko. Gausis, kad visa Europa bus socialistinė, ir dominuos joje Maskva. Tai yra Amerikai, kad neprileisti tokio košmaro tektų įstoti į karą bet kuriuo atveju – arba Hitlerio pusėje (kas nebuvo atmetama), arba Didžiosios Britanijos pusėje.

Ramiajame vandenyne reikalai buvo tokie, kad Japonija, jeigu jai nesutrukdytų Amerika, ne tik taptų vienvalde lydere Pietryčių Azijoje, bet garantuotai sutriuškintų regione anglų karinius dalinius ir laivyną (šiaip jau ji ir sutrynė juos į dulkes, net ir susikibusi pagrindinėmis pajėgomis su amerikiečiais) ir paimtų į savo rankas visas anglų, prancūzų ir olandų kolonijas. O baisiausia, kad realizavusi savo svajonę apie taip vadinamos rytinės-azijietiškos vystymosi ir klestėjimo zonos sukūrimą, išaugusi Japonijos imperija prarastų bet kokią priklausomybę nuo JAV – kaip politinę, taip ir ekonominę. Australijos nepriklausomybė būtų pastatyta „po klaustuku“ papildomai Indijos, ir Kinijos valdymas. Tai yra išmaitintą amerikiečių kreditais ir tiekimais Japonijos karo mašiną išskyrus JAV negalėjo sustabdyti niekas iš principo, o tam, kad pasiekti pasaulinį viešpatavimą tai buvo būtina. Štai todėl Ruzveltas ciniškai ir pakišo Ramiojo vandenyno laivyną sunaikinimui [Perl-Harbore](#), nes tam, kad amerikiečiai būtų pasiruošę įstoti į karą ir užmokėti ne tik savo mokesčiais, bet ir savu krauju už amerikietiško kapitalo galimybę valdyti pasaulį, Amerikai reikėjo ne tik tapti „agresijos auka“, bet ir iškentėti žeminantį pralaimėjimą.

Manau, kad perpasakoti Antrojo pasaulinio karo eigą nėra poreikio, o tie, kas neatgavę sąmonės sėkmingai išlaikė valstybinę istorijos egzaminą, gali apie ją sužinoti nors ir [čia](#). Iškart pereisime prie rezultatų. Ir taip, JAV su nedideliais, lyginant su kitomis šalimis, nuostoliais (400 tūkst. žmonių), gavo:

- karinę žemės rutulio kontrolę (šiandien JAV turi 737 karines bazes visame pasaulyje);
- pasaulio vandenyno kontrolę (kas kontroliuoja vandenyną – tas kontroliuoja pasaulinę prekybą);
- pasaulio finansų sistemos kontrolę (doleris pasaulio rezervinė valiuta).
- pašalino iš žaidimo visus stambius žaidėjus – Japonijos, Prancūzijos, Britanijos imperijas, pavesdama jas savo satelitais;
- atvėrė sau (aš net pasakyčiau išlaužė) visas pasaulines rinkas, tai yra pasaulinė rinka iš esmės tapo amerikiečių rinka;
- visas pasaulis atsidūrė skolose, o Amerika tapo pasauliniu kreditoriumi;
- galų gale JAV įgijo beprecedentinę politinę galybę.

Visame tame, kas išvardinta aukščiau reikia daryti vienintelę išlygą - „išskyrus TSRS“. Taip, čia amerikiečių strategai stipriai apsiskaičiavo – TSRS galybės stiprinimas į jų planus niekaip neįėjo, dėl ko JAV pergalė atrodė nepilna, ir prireikė dar pusė amžiaus Šaltojo karo tam, kad pasiekti galutinį Amerikos triumfą. Bet, netgi be to, JAV karo metu gavo tokį galingą impulsą, kad 50-60 -ieji metai tapo jų aukso metais. Pas amerikiečius buvo „išsuktas“ pramonės smagratis: vietoje karo lėktuvų,

automobilių ir laivų, gamyklos pradėjo gaminti civilinius (o dažnai tiesiog perdarinėti karinius), vietoje karo uniformos siūti sukneles ir švarkus, vietoje lauko radijo stočių nuo konvejerių pasipylė radijo imtuvai ir televizoriai, ir amerikiečių produkcija, nesutikdama jokių kliūčių pliūptelėjo galinga banga į viso pasaulio rinkas. Juk kaip karo rezultatas visa Europa, TSRS, Japonija buvo vien griuvėsiai, tai yra amerikiečių industrija tiesiog neturėjo konkurentų.

Dar vienas niuansas. Karas – tai pats efektyviausias mokslinio-techninio progreso stimulus. Antras pasaulinis karas – kokybinio technologijų šuolio laikas: kompiuteris, atominė energetika, reaktyvinė aviacija, raketinė technika, radiolokacija, - visa tai atsirado karo metu ir karo dėka. Priešakinės technologijos buvo įdiegtos naftos-chemijoje, radijo elektronikoje, metalurgijoje, ir t.t. Pirmą kosminį skrydį atliko vokiška balistinė raketa FAU-2, pirmas kompiuteris pradėjo veikti amerikiečių linkore „Pietų Dakota“, pirmuosius serijinius reaktyvinių lėktuvų ir malūnsparnių pavyzdžius pradėjo gaminti vokiečiai, suskaldė atomą ir sukūrė urano bombą – amerikiečiai. O jei tiksliau, reikia pasakyti, kad amerikiečiai finansavo [Manheteno projektą](#). Sukurti atominę bombą jie sugebėjo tik todėl, kad JAV atsidūrė šimtai mokslininkų, bėgusių nuo karo Europoje. Tai štai, grietinėlė taikomųjų mokslų srityje taip pat atiteko JAV - amerikiečių kosminėje programoje dirbo 5 tūkstančiai (!) išvežtų iš Vokietijos mokslininkų, o vadovavo jai [Verneris fon Braunas](#).

Pati paprasčiausia analizė parodo, kad karas – tai ne tik geriausias vaistas nuo ekonominės krizės (o jei krizė pasaulinė tai ir karas turi būti pasaulinis) ir vidinių problemų sprendimo kelias, bet ir vienintelis būdas įtvirtinti ir patvirtinti pasaulinį viešpatavimą. Nei SNO, nei diplomatija, nei ekonominės pastangos, nei moksliniai proveržiai niekada neduoda tokio rezultato, kuris pasiekiamas karo dėka.

Šiandien pasaulis išgyvena ne paprastą eilinę ekonominę krizę, ir net ne pirmą per daugelį dešimtmečių globalią ekonominę krizę, o SISTEMINĘ krizę, tai yra krizę, kuriai išspręsti būtina performatuoti visą pasaulinę politinę, ekonominę, finansinę sistemas, mokslinę, ideologinę bazines. Be perėjimo į naują kokybės fazę pasaulinis kapitalizmas pasmerktas į lėtą savęs rijimą, kaip tai vyko JAV 30 -ais metais. Tik dabar tai vyks pasaulio mastu.

Amerika lygtai ir taip jau yra pasaulinė hegemonija, o po TSRS sunaikinimo – absoliučia pasaulio hegemonija ir karas jai lyg ir nereikalingas visai, todėl, kad įgyti daugiau galybės jau nebeįmanoma, pasakytų skeptikai. O aš pasakysiu, kad įgauti daugiau galybės neįmanoma, bet va prarasti jau esamą – nesunku. Karas Amerikai reikalingas savo „status quo“ patvirtinimui ir susidariusioje padėtyje karas neišvengiamas, taip pat, kaip buvo neišvengiama priešprieša tarp JAV ir TSRS po Antrojo pasaulinio karo.

Kas šiandien yra amerikiečių ekonomika? Tai stiprus karinis pramoninis

kompleksas ir aero-kosminė industrija, išpūsta iki neįtikėtinų dydžių paslaugų sfera, Holivudas ir truputis informacinių technologijų. O visa ko pagrindas - spausdinimo staklės išleidžiančios žalią popierių. Doleris jau seniai nepadengtas auksu, kurį taikos metu, kaip buvo aprašyta anksčiau, Amerika prarado. Jis padengtas tikėjimu ir baime, JAV - tai visų Vakarų įsikūnijimas. O Rytuose mes matome Kiniją, kuri visai demonstruoja tikėjimą doleriu, bet kuri ruošiasi jį sunaikinti lygiai taip pat, kaip Šarlis de Golis 60 -ais metais „atrišo“ dolerį nuo aukso.

Juk jei Kinija staiga pareikalaus išgryninti visus amerikiečių išdo skolinius išsipareigojimus, kurie pas ją yra, tai gali turėti gerokai liūdnescnių pasekmių, nei de Golio reikalavimai pakeisti fiksuotu kursu į auksą kažkokius 1,5 milijardo žalių fantų. Paprasčiau kalbant doleris prarastų pasaulinės rezervinės valiutos statusą ir taptų bevertis. Su kuo liktų Amerika praradusi galimybę prekiauti dažytu popieriumi? O Kinija (plačiaja prasme Pietryčių Azija) šiuo atveju gali tapti nauju pasaulio centru, juk visa pagrindinė gamyba sukonzentruota ten. Žinoma tam, kad Kinija išdrįstų mesti iššūkį Amerikai reikia dar bent 10 metų krizės, kurios metu Kinija augins savo galią, o JAV toliau silpnės. Bet kas jums pasakė, kad Vašingtonas lauks to momento, kai Amerika nusilps?

Šiandien Amerikai teliko vienintelė galimybė sugražinti sau realią galią – karas. Tik karo pagalba, ir tik „karšto“ karo ji gali „nuleisti“ Kiniją. Ir jau 10 metų JAV kryptingai veikia užkuriant trečią pasaulinį karą. Teisingiau būtų pasakyti, kad JAV jau vykdo tą karą. Jei tam, kad užkurti karą su Ispanija amerikiečiai susprogdino Havanoje savo [kreiserį Men](#), tam, kad įstoti į Antrą pasaulinį karą organizavo savo laivyno sunaikinimą Perl-Harbore, tai tam, kad užkurti trečia pasaulinį karą jie įvykdė masinę inscenizaciją sugriovę du (o tiksliau tris) dangoraižius Niujorke, suvertę viską virtualiam Bin Ladeniui. Po šito amerikiečiai išreiškė pasiryžimą bet kokioms aukoms dėl pergalės prieš mitinį pasaulinį terorizmą, ir prasidėjo...Afganistanas, Irakas, ir visur toliau...

Dabartinės arabiškosios revoliucijos – tai dar vienas žingsnis užkuriant „karštas“ pasaulines žudynes... Pagrindinis JAV priešininkas – Kinija. Patrankų mėsos vaidmuo skirtas musulmoniškam pasauliui (kolektyviniam Hitleriui). Ir jei kažkas naiviai galvoja, kad RF (Rusijos Federacija) galės atsisėdėti kažkur šone, prisidengusi branduoliniu skydu, tas labai stipriai klysta. Rusams paliktas mainų monetas vaidmuo šiame žaidime. Rimtai Rusijos jau niekas nepriima, tad jiems paliktas maždaug toks vaidmuo, kuris iškrito Lenkijai 1939 m. 201... birželio 22 d. išauš labai greitai.

Šaltinis: <http://kungurov.livejournal.com/34846.html>

vertė: **Arvydas Daunys**